

Από τον Πρόεδρο
Τόμας Μόνσον

Ο κόσμος χρειάζεται πρωτοπόρους σήμερα

Για πολλούς, το ταξίδι των πρωτοπόρων του 1847 δεν ξεκίνησε από τη Ναβού, το Κίρτλαντ, το Φαρ Ουέστ ή τη Νέα Υόρκη, αλλά αντίθετα από τη μακρινή Αγγλία, Σκωτία, Σκανδιναβία και Γερμανία. Τα μικρά παιδιά δεν μπορούσαν πλήρως να καταλάβουν το μέγεθος της πίστης που παρακινούσε τους γονείς τους, ώστε να αφήσουν πίσω οικογένεια, φίλους, ανέσεις και ασφάλεια.

Ένα μικρό παιδί θα μπορούσε να ρωτήσει: «Μανούλα, γιατί αφήνουμε το σπίτι μας; Πού πηγαίνουμε;»

«Έλα μαζί, πολίτιμό μου παιδάκι. Πηγαίνουμε στη Σιών, την πόλη του Θεού».

Ανάμεσα στην ασφάλεια του σπιτικού και την υπόσχεση της Σιών στέκονταν τα αγριεμένα και επικίνδυνα νερά του φοβερού Ατλαντικού. Ποιος μπορεί να εξιστορήσει τον φόβο που κυριεύε την ανθρώπινη καρδιά, κατά τη διάρκεια αυτών των επικίνδυνων ταξιδιών; Παρακινημένοι από τους σιωπηλούς ψιθύρους του Πνεύματος, υποστηριγμένοι από μία απλή κι όμως ακατάλυτη πίστη, αυτοί οι Άγιοι πρωτοπόροι εμπιστεύθηκαν τον Κύριο και ξεκίνησαν το ταξίδι τους.

Τελικά έφθασαν στη Ναβού μόνο και μόνο για να φύγουν πάλι και να αντιμετωπίσουν δυσκολίες στην πορεία. Ταφόπλακες από πρασινάδα και πέτρες σημάδευαν τους τάφους κατά μήκος όλης της

διαδρομής από τη Ναβού στη Σωλτ Λέηκ Σίτυ. Αυτό ήταν το τίμημα που πλήρωσαν ορισμένοι πρωτοπόροι. Τα σώματά τους ετάφησαν εν ειρήνη, αλλά τα ονόματά τους ζουν για πάντα.

Κουρασμένα βόδια σωριάζονταν, ρόδες κάρων έτριζαν, γενναίοι άνδρες μοχλούσαν, τύμπανα πολέμου ακούγονταν και κογιότ ούρλιαζαν. Αλλά οι εμπνευσμένοι από πίστη και δαρμένοι από τις καταγίδες πρωτοπόροι, συνέχιζαν. Συχνά τραγουδούσαν:

*Ελάτε σεις, οι Άγιοι της γης,
με χαρά, θαρρετά.
Κι αν σκοτεινός ο δρόμος θα γενεί,
θα φανεί η χαραυγή...
Όλα θα 'ναι καλά. Όλα θα 'ναι καλά.¹*

Εκείνοι οι πρωτοπόροι θυμούνταν τα λόγια του Κυρίου: «Ο λαός μου πρέπει να δοκιμαστεί στα πάντα, ώστε να είναι προετοιμασμένοι να λάβουν την δόξα που έχω για αυτούς, τη δόξα της Σιών».²

Το πέρασμα του χρόνου θολώνει τις αναμνήσεις μας και μειώνει την εκτίμησή μας για εκείνους που περπάτησαν στον δρόμο του πόνου, αφήνοντας πίσω ένα μονοπάτι σημαδεμένο με δάκρυα και τάφους δίχως ονόματα. Αλλά τι γίνεται με τις σημερινές δυσκολίες; Μήπως δεν υπάρχουν δρόμοι με πέτρες για να περπατήσουμε, απότομα βουνά να ανεβούμε, χαράδρες

να διασχίσουμε, μονοπάτια να χαράξουμε, ποτάμια να διασχίσουμε; Ή μήπως υπάρχει άμεση ανάγκη για εκείνο το πνεύμα πρωτοπόρων που θα μας καθοδηγήσει μακριά από τους κινδύνους που απειλούν να μας καταβροχθίσουν και θα μας οδηγήσει στην ασφάλεια της Σιών;

Στις δεκαετίες ύστερα από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, τα ηθικά πρότυπα έχουν χαμηλώσει επανειλημμένως. Η εγκληματικότητα αυξάνεται κατακόρυφα, η ευπρέπεια μειώνεται δραστικά. Πολλοί βρίσκονται σε τροχιά καταστροφής, αναζητώντας συγκινήσεις της στιγμής, ενώ θυσιάζουν τις χαρές της αιωνιότητας. Έτσι χάνουμε το δικαίωμα στην ειρήνη.

Ξεχνάμε πώς οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι επεκράτησαν θριαμβευτικά σε έναν βάρβαρο κόσμο και πώς έληξε αυτός ο θρίαμβος — πώς η χαλαρότητα και η μαλακότητα τελικώς τους οδήγησε προς την καταστροφή. Στο τέλος, περισσότερο από την ελευθερία, ήθελαν την ασφάλεια και μια άνετη ζωή, οπότε έχασαν τα πάντα — ανέσεις και ασφάλεια και ελευθερία.

Μην ενδίδετε στους πειρασμούς του Σατανά. Αντ' αυτού, σταθείτε σταθεροί στην αλήθεια. Οι ανικανοποίητες επιθυμίες της ψυχής δεν θα ικανοποιηθούν με την ατέλειωτη αναζήτηση χαράς ανάμεσα στις συγκινήσεις των αισθήσεων και της κακίας. Η κακία ποτέ δεν οδηγεί προς την αρετή. Το μίσος ποτέ δεν προωθεί την αγάπη. Η δειλία ποτέ δεν δίνει κουράγιο. Η αμφιβολία ποτέ δεν εμπνέει πίστη.

Ορισμένοι το βρίσκουν δύσκολο να αντισταθούν στους χλευασμούς και στα ανούσια σχόλια ανόητων ανθρώπων οι οποίοι εξευτελίζουν την αγνότητα, την τιμιότητα και την υπακοή στις εντολές του Θεού. Αλλά ο κόσμος πάντα υποτιμούσε την τήρηση των αρχών. Όταν ο Νώε έλαβε οδηγίες για να κατασκευάσει την κιβωτό, οι ανόητες μάζες ανθρώπων κοιτούσαν τον ανέφελο ουρανό και χλεύαζαν και αποδοκίμαζαν — μέχρι που ήλθε η βροχή.

Πρέπει να μαθαίνουμε αυτά τα δύσκολα μαθήματα ξανά και ξανά; Οι καιροί αλλάζουν, αλλά η αλήθεια παραμένει ίδια. Όταν αποτυγχάνουμε να επωφεληθούμε από τις εμπειρίες του παρελθόντος, είμαστε καταδικασμένοι να τις επαναλάβουμε μαζί με όλο το ψυχικό άλγος, τα βάσανα και την αγωνία. Δεν έχουμε τη σοφία να υπακούσουμε Εκείνον που γνωρίζει την αρχή από το τέλος — τον Κύριό μας, ο οποίος

κατήρτισε το σχέδιο σωτηρίας — αντί εκείνου του ερπετού, που περιφρονούσε την ομορφιά του;

Το λεξικό ορίζει τον πρωτοπόρο ως «κάποιος που πορεύεται πρώτος για να προετοιμάσει ή να ανοίξει τον δρόμο σε άλλους να ακολουθήσουν».³ Μπορούμε με κάποιο τρόπο να επικεντρώσουμε το κουράγιο και τη σταθερότητα στον σκοπό που χαρακτήριζε τους πρωτοπόρους των προηγούμενων γενεών; Μπορούμε εσείς και εγώ, στην πραγματικότητα, να γίνουμε πρωτοπόροι;

Ξέρω ότι μπορούμε να γίνουμε. Αχ, πόσο πολύ ο κόσμος χρειάζεται πρωτοπόρους σήμερα!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. «Ελάτε σεις, οι Άγιοι της γης», *Υμνοι και παιδικά τραγούδια*, αρ. 2.
2. Διδαχή και Διαθήκες 136:31.
3. *Oxford English Dictionary*, 2η έκδοση (1989), “pioneer.”

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΑΠΟ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ

Οι γραφές εξηγούν ότι οι οικογενειακοί διδάσκαλοι πρέπει να «προειδοποιούν, να εξηγούν, να παροτρύνουν και να διδάσκουν, και να προσκαλούν όλους να έλθουν προς το Χριστό» (Δ&Δ 20:59). Σκεφθείτε το ενδεχόμενο να επισημάνετε τις προειδοποιήσεις και τις προσκλήσεις που περιέχονται στο μήνυμα του Προέδρου Μόνσον σε αυτούς που επισκέπτεστε. Ίσως θα θέλατε να συζητήσετε μαζί τους τρόπους με τους οποίους να αναγνωρίζουν και να ακολουθούν σωστά παραδείγματα, να αποφεύγουν τους πειρασμούς και να μαθαίνουν από τα λάθη των άλλων. Ρωτήστε αυτούς που διδάσκετε πώς μπορούν να γίνουν πρωτοπόροι σήμερα.

ΝΕΟΙ

Οδηγούμενοι από την πίστη

Από την Μάγκι Ερλ

Ποτέ δεν θα ξεχάσω τότε που περπάτησα επάνω στο έδαφος στο Γουίντερ Κουώρτερς, στη Νεμπράσκα των Η.Π.Α., όπου οι πρωτοπόροι είχαν ζήσει χρόνια πριν. Το έδαφος το αισθανόμουν ιερό, σχεδόν σαν να επισκεπτόμουν έναν υπαίθριο ναό.

Τα μάτια μου γέμισαν με δάκρυα, θολώνοντας την όρασή μου. Είδα ένα άγαλμα, αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω τις μορφές. Όταν σκούπισα τα δάκρυά μου,

είδα έναν άνδρα και μια γυναίκα των οποίων τα πρόσωπα ήταν γεμάτα θλίψη. Καθώς κοίταξα πιο κοντά, είδα τη μορφή ενός βρέφους ξαπλωμένο σε ένα τάφο στα πόδια τους.

Αυτό το θέαμα με γέμισε με πάρα πολλά συναισθήματα: λύπη, θυμό, ευγνωμοσύνη και χαρά. Ήθελα να εξαλείψω τον πόνο που ένιωσαν αυτοί οι Άγιοι, αλλά ήμουν ευγνώμων συγχρόνως για όλα όσα είχαν θυσιάσει για το Ευαγγέλιο.

Η εμπειρία μου στο Γουίντερ Κουώρτερς με βοήθησε να καταλάβω ότι ο Επουράνιος Πατέρας δίνει το Ευαγγέλιο στα παιδιά Του και τους επιτρέπει να έχουν την ελεύθερη βούληση να πράξουν με αυτό όπως νομίζουν. Οι γονείς αυτού του βρέφους θα μπορούσαν να είχαν επιλέξει μια πιο εύκολη διαδρομή. Το να ακολουθήσουν τον προφήτη και να ζήσουν το Ευαγγέλιο απαιτούσε από εκείνους τους πρωτοπόρους να βαδίσουν εμπρός, ακόμα και αν αυτό σήμαινε το να θάψουν το παιδί τους. Αλλά επέλεξαν να βάλουν το Ευαγγέλιο στη

ζωή τους και αποδέχθηκαν τις δυσκολίες τους. Έμαθα πώς η αφοσίωση των Αγίων στο Ευαγγέλιο και η αποφασιστικότητά τους να βαδίσουν εμπρός, είχαν ως κίνητρο την πίστη και την ελπίδα — ελπίδα για ένα λαμπρό μέλλον και πίστη ότι ο Κύριος τούς ήξερε και ότι μπορούσε να απαλύνει τον πόνο τους.

Η συγγραφέας ζει στη Βόρειο Καρολίνα των Η.Π.Α.

ΠΑΙΔΙΑ

Να γίνεις πρωτοπόρος

Ο Πρόεδρος Μόνσον λέει ότι πρωτοπόρος είναι κάποιος ο οποίος δείχνει τον δρόμο στους άλλους για να ακολουθήσουν. Τι μπορείς να κάνεις εσύ, ώστε να υποστηρίξεις αυτό που είναι σωστό και να γίνεις ένας πρωτοπόρος για τους άλλους στην κοινότητά σου και στην οικογένειά σου; Γράψε τις απαντήσεις σου και δείξε τις στην οικογένειά σου.

Πίστη, Οικογένεια, Ανακούφιση

Διδασκαλία και εκμάθηση του Ευαγγελίου

Μελετήστε με προσευχή αυτό το υλικό και κατά την κρίση σας, συζητήστε το με τις αδελφές που επισκέπτεστε. Χρησιμοποιήστε τις ερωτήσεις, για να σας βοηθήσουν να ενδυναμώσετε τις αδελφές και να καταστήσετε την Ανακουφιστική Εταιρεία ενεργό μέρος της δικής σας ζωής. Για περισσότερες πληροφορίες, πηγαίnete στο reliefsociety.lds.org.

Ο Ιησούς Χριστός ήταν ένας μέγας δάσκαλος. Έθεσε το παράδειγμα για μας καθώς Εκείνος «δίδασκε τις γυναίκες σε πλήθη και σαν άτομα, στους δρόμους και στις παραλίες, δίπλα στο πηγάδι και στα σπίτια τους. Έδειξε στοργική καλοσύνη προς εκείνες και γιάτρεψε εκείνες και τα μέλη των οικογενειών τους».¹

Δίδαξε τη Μάρθα και τη Μαρία και «τις προσκάλεσε να γίνουν μαθήτριάς Του και να λάβουν από την σωτηρία, «εκείνη την αγαθή μερίδα» [Κατά Λουκάν 10:42] η οποία δεν θα αφαιρεθεί από αυτές».²

Στις γραφές των τελευταίων ημερών, ο Κύριος μάς διέταξε να «[διδάσκουμε] ο ένας στον άλλο τη διδασχά της βασιλείας» (Δ&Δ 88:77). Για τη διδασκαλία και την εκμάθηση της διδασχής, η Σέρυλ Έσπλιν, δεύτερη σύμβουλος στην γενική προεδρία της Προκαταρκτικής, είπε: «Το να μαθαίνουμε να κατανοούμε πλήρως τις διδασχές του Ευαγγελίου είναι μία διά βίου διαδικασία και προκύπτει «γραμμική πάνω στην γραμμή, δίδαγμα πάνω στο δίδαγμα, λίγο εδώ και λίγο εκεί» (Νεφί Β΄ 28:30)».³

Καθώς μαθαίνουμε, μελετάμε και προσευχόμαστε, θα διδάσκουμε με τη δύναμη του Αγίου

Πνεύματος, το οποίο θα μεταφέρει το μήνυμά μας «στις καρδιές των τέκνων των [ανδρών και γυναικών]» (Νεφί Β΄ 33:1).

Από τις γραφές

Αλμα 17:2–3, 31:5, Διδασχά και Διαθήκες 42:12–13, 84:85

Από την Ιστορία μας

Οι περασμένοι προφήτες μας μάς έχουν υπενθυμίσει ότι έχουμε έναν σημαντικό ρόλο ως διδασκάλισσες στο σπίτι και στην Εκκλησία. Τον Σεπτέμβριο του 1979, ο Πρόεδρος Σπένσερ Κίμπαλ (1895–1985) μας ζήτησε να γίνουμε «αδελφές με τέλεια γνώση των γραφών». Είπε: «Γίνετε ειδήμονες των γραφών — όχι για να μειώνετε τους άλλους, αλλά για να τους ανυψώνετε! Εξάλλου, ποιος έχει μεγαλύτερη ανάγκη να «φυλάσσει» τις αλήθειες του Ευαγγελίου (επί των οποίων μπορεί να βασίζεται σε στιγμή ανάγκης) από τις γυναίκες και τις μητέρες, οι οποίες γαλουχούν και διδάσκουν τόσο πολύ;»⁴

Είμαστε όλοι διδάσκαλοι και μαθητές. Όταν διδάσκουμε από τις γραφές και από τα λόγια των ζώντων προφητών μας, μπορούμε να βοηθήσουμε τους άλλους να

έλθουν προς τον Χριστό. Όταν ασχολούμαστε με τη μαθησιακή διαδικασία, με το να κάνουμε σημαντικές ερωτήσεις και ύστερα να ακούμε προσεκτικά, μπορούμε να βρούμε απαντήσεις σε ερωτήσεις που ικανοποιούν τις προσωπικές μας ανάγκες.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 3.
2. *Daughters in My Kingdom*, 4.
3. Σέρυλ Έσπλιν, «Teaching Our Children to Understand», *Λιαχόνα* και *Ensign*, Μάιος 2012, 12.
4. Σπένσερ Κίμπαλ, στο *Daughters in My Kingdom*, 50.

Τι μπορώ να κάνω;

1. Πώς προετοιμάζομαι, για να είμαι καλύτερη διδασκάλισσα;
2. Μοιράζομαι τη μαρτυρία μου με τις αδελφές που φυλάω;